

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **S. H.**, státní příslušnost [stát]
bytem [adresa]
zastoupena advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem
sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 4. 2018, č. j. MV-21584-3/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou, postoupenou zdejšímu soudu Krajským soudem v Plzni, domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „**žalovaný**“), kterým byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

všeobecné správy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 27. 4. 2017, č. j. VS-6031/835.3/2-2015 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.

2. V průběhu řízení o této žádosti, kterou žalobkyně podala dne 4. 11. 2015, dospěl správní orgán I. stupně na základě údajů od Všeobecné zdravotní pojišťovny k závěru, že žalobkyně nesplňovala podmínku podle § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o státním občanství**“), neboť v posledních třech letech předcházejících podání žádosti závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Podle správního orgánu I. stupně žalobkyně jako samoplátce pojistného nehradila platby (zálohy) pojistného řádně a včas; v průběhu rozhodného období jí tak soustavně vznikaly nedoplatky, a to o značné výši až 41 187 Kč. Správní orgán I. stupně zároveň neshledal důvody pro prominutí splnění uvedené podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Žalobkyně s těmito závěry nesouhlasila a proti prvostupňovému rozhodnutí podala rozklad.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, shrnul závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí a reprodukoval rozkladové námitky žalobkyně, která v rozkladu zejména namítala, že nedoplatek na pojistném vznikl v důsledku osobních problémů, přičemž od dubna 2015 došlo k ustálení její životní situace a od té doby pojistné řádně hradí; k tomu žalobkyně předložila Informace o pojištění – výpis za období 13. 3. 1996 – 2. 8. 2017 a žádala o přehodnocení závěru správního orgánu I. stupně i vzhledem k bezdlužnosti a pozdější platební morálce, když dřívější dlužná částka 41 187 Kč nemůže být označena za značnou. Žalobkyně také připomněla, že jejímu synovi J. S. bylo již občanství uděleno.
4. Žalovaný k rozkladu ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedl, že z Vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období 1. 11. 2012 – 25. 11. 2016 vyplývá, že žalobkyně v rozhodném období 3 let před podáním žádosti včas a ve stanovené výši pojistné nehradila. Žalovaný shrnul, že původní zůstatek dluhu ke dni 1. 11. 2012 dosahoval 5 091,- Kč. Následně žalobkyně vůbec nehradila pojistné za období říjen 2012 až srpen 2013. Ke dni 9. 9. 2013 tak byl vykázán dluh na pojistném ve výši 24 165,- Kč. Dne 24. 9. 2013 žalobkyně zaplatila 2 165,- Kč, a dne 18. 10. 2013 2 000,- Kč, nicméně následně pojistné opět nehradila až do března 2014. Ke dni 8. 4. 2014 byl opět vykázán dluh na pojistném ve výši 32 239 Kč, přičemž na základě výkazu nedoplatků bylo uhrazeno dne 30. 4. 2014 pojistné ve výši 3 738 Kč, 27. 10. 2014 ve výši 4 232,- Kč a 27. 11. 2014 ve výši 4 232,- Kč. Žalobkyně však poté opětovně nehradila platby pojistného a ke dni 8. 4. 2015 dosáhl její dluh maximální výše, a to 41 187,- Kč (všechny částky jsou uvedeny zaokrouhleně). Dlužné pojistné bylo ze strany žalobkyně uhrazeno zcela až dne 11. 6. 2015.
5. Podle žalovaného tedy žalobkyně závažným způsobem porušila zákonné povinnosti v oblasti veřejného zdravotního pojištění, konkrétně zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, v rozhodném znění, a zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění**“). Dle žalovaného tak přitom činila po většinu rozhodného období, když její dluh dosáhl výše až 41 187,- Kč a sankční penále až 12 044,58,- Kč (ke dni 1. 1.

2015). Dlužné pojistné a penále navíc žalobkyně zaplatila až bezprostředně před podáním žádosti. Podle žalovaného je také nutné v tomto případě zohlednit princip solidarity veřejného zdravotního pojištění, jehož základním předpokladem je řádná a včasná úhrada pojistného. Skutečnost, že od dubna 2015 žalobkyně své povinnosti plní, je z pohledu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství nerozhodná, stejně jako je nerozhodná též skutečnost, že její syn již získal občanství České republiky.

6. Žalovaný se konečně se správním orgánem I. stupně ztotožnil i v závěru, že v případě žalobkyně není namístě prominutí nesplnění podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Žalovaný připustil, že žalobkyně dlužné pojistné uhradila (odstranila tak škodlivý následek), nicméně žalovaný k prominutí nepřistoupil k prominutí dané podmínky, neboť přihlédl k dřívější výši dlužného pojistného a k tomu, že žalobkyně své povinnosti neplnila dlouhodobě a opakovaně.

III. Obsah žaloby

7. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, v níž úvodem zrekapitulovala své rozkladové námitky. Žalobkyně zdůraznila, že už v rozkladu poukázala na svou bezdlužnost ke dni podání své žádosti a dále zejména na celkovou platební morálku ke dni podání svého rozkladu. Zopakovala, že s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, by mělo být rozhodování správního orgánu opřeno o hodnocení skutkového stavu, který tu je v době vydání rozhodnutí. Stejně tak žalobkyně zpochybnila závěry ohledně závažnosti dlužné částky 41 187,- Kč, která na území České republiky představuje cca dvojnásobek průměrného měsíčního výdělku.
8. Dále žalobkyně zrekapitulovala odůvodnění napadeného rozhodnutí a k závěrům žalovaného nejprve uvedla, že plně respektuje jeho svrchovanost v případě rozhodování o udělení či neudělení státního občanství. Žalovaný však podle ní dostatečně nepracoval s jejím rozkladem a důvody v něm uvedenými. Ryze formální postup, bez prostoru pro důkladné prověření každého jednoho případu zvláště, je přitom dle žalobkyně obecně nesprávný a nezákonný; k tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56. Dále žalobkyně poukázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 1 As 22/2005 - 55, podle kterého je v podmínkách právního státu správní uvážení limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku a má své meze – požadavku na přezkoumání tak musí odpovídat i takové správní uvážení, jež se jeví jako neomezené. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí s touto judikaturou v rozporu, k čemuž dále doplnila, že postup správního orgánu, který je založen především na vlastním úsudku a nezohledňuje všechny okolnosti případu, je procesním nedostatkem správního řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, k tomu připomněla, že skutkový stav, který je založen na úvahách správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené, nelze považovat za prokázaný. Žalobkyně konečně uvedla, že se v žádném případě nikdy nepokoušela „bagatelizovat“ jakékoliv tvrzení správního orgánu I. stupně, jak žalovaný účelově zmiňoval.
9. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Konkrétně pak žalovaný zdůraznil, že žádosti o udělení státního občanství České republiky posuzuje vždy individuálně, řádně, důkladně a z více hledisek. Žádosti podanou ze strany žalobkyně se žalovaný zabýval odpovědně a v úzké součinnosti s ní, přičemž rozhodnutí správních orgánů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci a dané správní řízení bylo vedeno bez zbytečných průtahů. Žalovaný dbal rovněž na to, aby jeho rozhodnutí byla v souladu s veřejným zájmem a odpovídala okolnostem daného případu a řádně se též vypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v jejím rozkladu.
11. Podle žalovaného je přitom z podkladů založených ve správním spise nepochybné, že žalobkyně v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti, tj. v období od 4. 11. 2012 do 3. 11. 2015, neplnila své zákonné povinnosti vyplývající pro ni z jiných právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Žalobkyně byla v rozhodném období evidována jako samoplátce pojistného – byla zařazena v kategorii osob samostatně výdělečně činných a měla tak povinnost odvádět stanovené zálohy pojistného. Žalovaný připomněl, že v důsledku neplnění povinností vyměřovala zdravotní pojišťovna žalobkyni i sankční penále, a to po celé rozhodné období; z pracovního vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění pak vyplývá, že Všeobecná zdravotní pojišťovna rovněž musela vystavit několik výkazů nedoplatků, včetně exekučních příkazů, neboť žalobkyně své dluhy na pojistném a penále nehradila dobrovolně. Žalovaný také po důkladném posouzení všech okolností věci žalobkyni předmětnou podmínku neprominul ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, když vzal do úvahy, že ze strany žalobkyně nešlo o pochybení jednorázového charakteru, naopak k porušování předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění docházelo dlouhodobě a opakovaně, nedoplatky pojistného byly vyčísleny po téměř celé rozhodné období v desetitisícových částkách a rovněž penále bylo žalobkyni vyměřováno pravidelně již od roku 2012. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by finanční situace žalobkyně byla tak špatná, aby z deklarovaných příjmů nemohla hradit platby na pojistném, když příslušné platby na pojistném se pohybovaly od částky 1 697 Kč po 1 797 Kč měsíčně. Pokud by takový přístup k plnění zákonných povinností mělo více pojištěnců, tak by zcela jistě mohlo dojít k významnému narušení systému veřejného zdravotního pojištění. Závěrem pak žalovaný doplnil, že podle § 12 zákona o státním občanství není na udělení státního občanství právní nárok. Rozhodování o udělení státního občanství je výkonem státní suverenity a je věcí České republiky, komu státní občanství udělí. Žalovaný tak navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný konkludentně vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu

provádět dokazování (žalobkyně žádné důkazní návrhy nad rámec správního spisu nevnesla), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

14. Podstatou projednávané věci je posouzení toho, zda žalovaný správně zhodnotil jednání žalobkyně, která neplatila pojistné na veřejné zdravotní pojištění v pravidelných zálohách, ale jednorázově hradila dlužné pojistné, jako závažné porušení právních předpisů ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, podle kterého lze státní občanství udělit jen „žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky¹⁾, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daň, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti“ (pozn. podtržení doplněno).
15. Dříve, než soud přistoupí k posouzení věci, však považuje za nutné předeslat, že žalobkyně v podané žalobě do značné míry jen zopakovala argumentaci, kterou již v průběhu správního řízení uplatnila a na kterou správní orgán I. stupně a zejména žalovaný reagovali. Jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v rozkladu, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí, kterým bylo o jejím rozkladu rozhodnuto, a žalobní body se tak musí vztahovat k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného při jeho vydání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012 - 125). Žalobkyně však v žalobě na odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereflektovala a omezila se jen na obecná konstatování, že žalovaný postupoval formalisticky a překročil meze správního uvážení; k tomu pak pouze citovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz výše), aniž by je jakkoli vztáhla na projednávanou věc.
16. Na tomto místě soud též připomíná, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy žaloba zdůvodněna kuse, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jeho rozsudku, neboť soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobkyni. Jinými slovy řečeno, pokud žalobkyně uplatnila jen obecné námitky, může se jimi ve stejném rozsahu zabývat i soud (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). V návaznosti na řečené tak soud uvádí, že (jak přibližuje dále) neshledal, že by se žalovaný dopustil přepjatého formalismu či vybočil z mezí správního uvážení; jeho závěry plně odpovídají zjištěnému skutkovému stavu, jsou postaveny na správném právním posouzení věci a rovněž řádně odůvodněny.
17. Pokud jde o bližší posouzení věci, soud nejprve připomíná základní zákonná a judikatorní východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství, a to se zaměřením na přezkum v případě neudělení státního občanství z důvodu porušení povinností při úhradě pojistného na všeobecné zdravotní pojištění. V první řadě je nutné vycházet z toho, že na udělení státního občanství není ze zákona právní nárok. Splnění zákonem stanovených podmínek (upravených zejména v § 14 zákona o státním občanství) je pouze základním předpokladem k udělení občanství; je totiž právem státu určit, s kým

„vstoupí“ do státoobčanského svazku. To však neznamená – a zde je třeba dát žalobkyni v obecné rovině za pravdu, že rozhodování správních orgánů o udělení státního občanství může být projevem libovůle. Úkolem soudu tak sice není nahrazovat správní orgán v jeho odborné kompetenci a ani nahrazovat jeho správní uvážení, soud však musí posoudit, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistily skutkový stav, a zda tam, kde se jejich rozhodnutí opírala o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105).

18. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud – na půdorysu předchozí právní úpravy (§ 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů), avšak přenositelně i na právní úpravu novou – zabýval právě i otázkou porušení povinnosti včasné úhrady pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Nejvyšší správní soud uzavřel, že takové porušení povinnosti musí být vždy hodnoceno z hlediska proporcionality, vždy musí být dostatečně přihlédnuto k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti. A v případě, pokud by dané porušení povinnosti zakládalo nesplnění podmínky pro udělení státního občanství, je správní orgán povinen provést správní úvahu o možnosti prominutí splnění této podmínky (§ 11 odst. 4 dřívějšího zákona).
19. Uvedené pak zohledňuje i nový zákon o státním občanství, který v § 14 odst. 6 vyžaduje, aby byly povinnosti stanovené zvláštními předpisy porušeny *závažným způsobem*. Nepostačuje tedy jakékoliv porušení zvláštních právních předpisů, ale musí se jednat o porušení určité intenzity, jejíž posouzení pak závisí na výkladu tohoto neurčitého právního pojmu s ohledem na konkrétní okolnosti každého případu. Zákon o státním občanství současně zachovává možnost prominutí nesplnění dané podmínky i v případě, že došlo k porušení povinnosti *závažným způsobem* – podle § 15 odst. 4 platí, že nesplnění „*podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.*“
20. Při výkladu obou těchto ustanovení ovšem nelze ztrácet ze zřetele, že prvořadou povinností osoby, která žádá o státní občanství, je náležitý respekt k právnímu řádu hostitelského státu a plnění povinností z něho vyplývajících. Veřejné zdravotní pojištění v České republice je založeno na solidárním systému, který je průběžně financován, a zanedbávání úhrad pojistného tento systém ohrožuje. Včasné a řádné odvádění pojistného ze strany povinných subjektů je tak jedním ze základních předpokladů nezbytných pro řádné fungování tohoto systému a je proto ve veřejném zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 8 As 284/2018 - 60, ve kterém byla opět řešena otázka porušení povinnosti při placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění).
21. Má-li soud tato východiska vztáhnout na projednávanou věc, tak uvádí, že správní orgány pojem závažného porušení zvláštních právních předpisů řádně vyložily, přičemž své úvahy, kterými se při tom řídily, také dostatečně a při zohlednění všech okolností případu zdůvodnily. To se týká rovněž otázek, u nichž se jejich rozhodnutí opírala o správní uvážení (problematika prominutí splnění podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství). Jejich rozhodnutí jsou v tomto srozumitelná a dostatečně odůvodněna.
22. Blíže pak soud podotýká, že mezi stranami fakticky není sporu o tom, že žalobkyně porušila právní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění, neboť stanovené pojistné

neplatila v měsíčních splátkách, jak stanoví zákon (k tomu srov. § 7 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění). Řečené se ostatně podává z výše rekapitulovaného vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění z období 1. 11. 2012 – 25. 11. 2016 vyhotoveného Všeobecnou zdravotní pojišťovnou a obsaženého ve správním spise, přičemž výše nedoplatků dosahovala nezanedbatelných částek (v roce 2015 až 41 187,- Kč) a žalobkyni bylo vyměřováno rovněž penále. Z vyúčtování pojistného navíc vyplývá, že zdravotní pojišťovna vystavila žalobkyni exekuční příkaz, resp. výkazy nedoplatků (např. dne 10. 10. 2013 byl vystaven výkaz nedoplatků na dlužné pojistné ve výši 24 165 Kč), z čehož je zřejmé, že žalobkyně pojistné (potažmo sankční penále) dobrovolně neplatila.

23. Podle soudu je tak zřejmé, žalobkyně svou povinnost hradit pojistné v měsíčních zálohách (tj. řádně a včas) neplnila dlouhodobě a opakovaně po téměř celou dobu rozhodného období tří let. Jinými slovy řečeno, na řádné placení pojistného v rozhodné době zcela rezignovala. To podle soudu svědčí o značné neúctě žalobkyně k právnímu řádu České republiky a povinností spojeným s výkonem její výdělečné činnosti a vytváří značné pochybnosti o řádném plnění jejích povinností do budoucna. Soud opakovaně zdůrazňuje, že žalobkyně byla povinna platit pojistné v měsíčních zálohách a z tohoto pohledu se tedy nepochybně dopustila porušení svých právních povinností, za což jí také bylo vyměřeno penále v nezanedbatelné výši. Žalobkyně přitom v průběhu správního ani soudního řízení nepředestřela žádné omluvitelné důvody, které by jí v placení záloh bránily, přičemž svou údajnou tíživou osobní situaci nijak nespecifikovala.
24. K tomu soud dodává, že obdobnými skutkovými okolnostmi se zabýval i Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 As 284/2018 - 60, v němž uvedl, že u tohoto jednání „*není možno konstatovat, že by se stěžovatel dopustil pouze formálního opominutí plnění svých povinností, a to právě z důvodu opakovanosti a dlouhodobosti prodlení s placením záloh na pojistné a výše jednotlivých nedoplatků* (nedoplatky přitom dosahovaly jen výše jednotek tisíc korun; pozn. zdejšího soudu). *Splnění zákonem stanovených podmínek je pro udělení státního občanství přitom nutno hodnotit v širším časovém kontextu a nelze se tak bez dalšího spokojit s tím, že stěžovatel a žalobkyně b) své nedoplatky vždy po určitém čase uhradili a porušení právních předpisů tak napravili* (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 As 310/2017-36).“ Tyto závěry jsou podle zdejšího soudu plně přenositelné i na nyní projednávanou věc, byť Nejvyšší správní soud rozhodoval opět podle předchozí právní úpravy; věcně totiž není mezi těmito úpravami a jejich výkladem žádný rozdíl.
25. Soud tak uzavírá, že vzhledem k dlouhodobosti (a pravidelnosti) porušování povinnosti řádného a včasného placení pojistného, jakož i výši postupně vznikajících nedoplatků (částka ve výši 41 000 Kč rozhodně není částkou zanedbatelnou), nelze než – ve shodě se správními orgány – takové jednání označit za závažné porušení povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění.
26. Správní orgány se přitom vypořádaly i se skutečností, že žalobkyně uhradila dlužné pojistné v době před podáním žádosti a že následně zálohy pojistného řádně hradila. Žalovaný v tomto směru zcela správně poukázal na znění § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, podle kterého je rozhodným obdobím 3 let před podáním žádosti; tudíž skutečnost, že žalobkyně následně během správního řízení zálohy řádně platila, nijak rozhodná není. Podle soudu nelze přitom tuto skutečnost, vzhledem k ostatním okolnostem případu, považovat za dostatečnou ani z pohledu naplnění předpokladů pro prominutí uvedené podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 téhož zákona.

27. K tomu soud uvádí, že § 15 odst. 4 zákona o státním občanství nechává prominutí uvedené podmínky na uvážení správního orgánu (srov. výraz „může“), soudní přezkum této úvahy je tak z povahy věci omezen. Danou úvahu je soud oprávněn přezkoumávat pouze z pohledu toho, jestli žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v žádném případě nemůže nahrazovat správního uvážení uvážením soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04). Vycházeje z mantinelů pro soudní přezkum správního uvážení pak soud konstatuje, že v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, neboť žalovaný se s otázkou možného prominutí předmětné podmínky dostatečně vypořádal. Jeho úvahu v tom směru, že žalobkyně sice před podáním žádosti odstranila škodlivý následek, nicméně po většinu rozhodného období 3 let před podáním žádosti své povinnosti závažným způsobem porušovala, hodnotí soud jako srozumitelnou, racionální a nikoliv formalistickou. Rovněž podle soudu je nutné takovou nápravu dosavadního jednání žalobkyně považovat za nedostatečnou, navíc učiněnou zjevně až v souvislosti s podáním žádosti. I proto nelze v jejím jednání, a to i s přihlédnutím k výši opakovaně vzniklých nedoplatků pojistného a penále, shledávat důvod k prominutí splnění předmětné podmínky.
28. Pokud tedy žalovaný žalobkyni splnění podmínky podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství neprominul, a ponechal jí čas, aby prokázala řádnou úhradu záloh pojistného, neshledává soud na tomto postupu nic nepřiměřeného ani nezákonného. Naopak, rovněž soud považuje za vhodné, aby žalobkyně v průběhu dalších let prokázala dostatečný respekt k právním předpisům země, jejímž se chce stát občanem, k čemuž soud pro úplnost dodává, že napadené rozhodnutí žalobkyni nijak nediskvalifikuje z možnosti opětovného podání žádosti o státní občanství, ke kterému je oprávněna po uplynutí dvou let od právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti (srov. § 25 zákona o státním občanství).
29. Konečně, jestliže žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, namítala, že za řádně prokázaný nelze považovat skutkový stav, u kterého nejsou zohledněny veškeré důkazy jí jako účastníci řízení nabízené, pak soud dopadu předmětného rozsudku na nynější věc ne zcela rozumí. Jak totiž soud přdestřel výše, žalovaný se se všemi námitkami žalobkyně vypořádal a ve svých úvahách je tak nutně zohlednil. Žalobkyně přitom v žalobě nijak nespecifikovala, s jakými důkazy či námitkami se žalovaný podle ní zabýval nedostatečně. Stejně tak nepřipadný je argument, že žalovaný nesprávně účelově uváděl, že žalobkyně bagatelizovala závěry správního orgánu I. stupně, když v tomto případě se jednalo jen o jiné vyjádření její námitky ohledně označení částky 41 187,- Kč za značnou, jež jí nebylo nijak kladeno k tíži.

VI. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému

účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu